

NA JEZUSIE SPEŁNIA SIĘ ZAPOWIEDŹ IZAJASZA

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚWIĘTEGO MATEUSZA (MT 4, 12-23)

Gdy Jezus posłyszał, że Jan został uwięziony, usunął się do Galilei. Opuścił jednak Nazaret, przyszedł i osiadł w Kafarnaum nad jeziorem, na pograniczu ziem Zabulona i Neftalego. Tak miało się spełnić słowo proroka Izajasza: «Ziemia Zabulona i ziemia Neftalego, na drodze ku morzu, Zajordanie, Galilea pogan! Lud, który siedział w ciemności, ujrzał światło wielkie, i mieszkańcom cienistej krainy śmierci wzeszło światło». Odtąd począł Jezus nauczać i mówić: «Nawracajcie się, albowiem bliskie jest królestwo niebieskie».

Przechodząc obok Jeziora Galilejskiego, Jezus ujrzał dwóch braci: Szymona, zwanego Piotrem, i brata jego, Andrzeja, jak zarzucali sieć w jezioro; byli bowiem rybakami. I rzekł do nich: «Pójdźcie za Mną, a uczynię was rybakami ludzi». Oni natychmiast, zostawiwszy sieci, poszli za Nim.

A idąc stamtąd dalej, ujrzał innych dwóch braci: Jakuba, syna Zebedeusza, i brata jego, Jana, jak z ojcem swym Zebedeuszem naprawiali w łodzi swe sieci. Ich też powołał. A oni natychmiast zostawili łódź i ojca i poszli za Nim.

I obchodził Jezus całą Galileę, ucząc w tamtejszych synagogach, głosząc Ewangelię o królestwie i lecząc wszelkie choroby i wszelkie słabości wśród ludu.

KOMENTARZ

w. 12 *Gdy Jezus posłyszał, że Jan został uwięziony, usunął się do Galilei.*

Jan Chrzciciel – jako prekursor i świadek – zostaje wydany w ręce Heroda Antypasa, aby świadczyć o Jezusie nie tylko słowem, ale także czynem. Jezus, po uwięzieniu Jana, przechodzi z Pustyni Judzkiej do Galilei, aby stamtąd rozpocząć swoją drogę wypełnienia woli Bożej, która swą kulminację uzyskuje w misterium męki, śmierci i zmartwychwstania w Jerozolimie. Historyk żydowski Józef Flawiusz charakteryzuje Galileę i jej mieszkańców w następujący sposób: „Galilea składa się z dwóch części, tak zwanej Górnej Galilei i Dolnej... Mimo, że obie części mają tak ograniczone rozmiary i znajdują się pośrodku tyłu obcych narodów, jednak zawsze potrafiły zwycięsko odparować wszelkie napaści nieprzyjacielskie. Galilejczycy bowiem od dziecka zaprawiają się do wojny, zawsze było ich dużo i nigdy nie brakowało ani mężom odwagi, ani krainie mężów... Miasta są tu gęsto rozsiane, liczne wsie dzięki żyzności gleby bardzo ludne, tak że najmniejsza z nich liczy ponad piętnaście tysięcy mieszkańców”.

w. 13 *Opuścił jednak Nazaret, przyszedł i osiadł w Kafarnaum nad jeziorem, na pograniczu Zabulona i Neftalego.*

Jezus opuszcza swoje rodzinne miasto Nazaret. Choć Ewangelista w naszym tekście nie podaje motywów tego odejścia, to jednak z dalszego kontekstu dowiadujemy się o sceptycyzmie i niechęci mieszkańców Nazaretu wobec Jezusa: „Przyszedłszy do swego miasta rodzinnego, nauczał ich w synagodze, tak że byli zdumieni i pytali: «Skąd u Niego ta mądrość i cuda? Czyż nie jest On synem cieśli? Czy Jego Matce nie jest na imię Mariam, a Jego braciom Jakub, Józef, Szymon i Juda? Także Jego siostry czy nie żyją wszystkie u nas? Skądże więc ma to wszystko?» I powątpiewali o Nim. A Jezus rzekł do nich: «Tylko w swojej ojczyźnie i w swoim domu może być prorok lekceważony». I niewiele zdziałał tam cudów, z powodu ich niedowiarstwa” (Mt 13,54-58). Także Ewangelista Łukasz pozostawia relację o niechętnym przyjęciu Jezusa

ze strony swoich rodaków chcących strącić Go ze stoku góry (zob. Łk 4,16-30). Jezus udaje się do miasta Kafarnaum, które staje się centrum Jego galilejskiej działalności. Na kartach Nowego Testamentu Kafarnaum jest nazywane „miastem Jezusa” (Mt 9,1). Miasto to było położone na Drodze Morskiej (Via Maris) łączącej Mezopotamię i Damaszek z Egiptem i basenem Morza Śródziemnego. Miasto to było często nawiedzane przez Jezusa ze względu na znajdujący się w nim dom św. Piotra. W miejscowej synagodze Jezus wygłasza słynną mowę eucharystyczną (zob. J 6, 22-69). W Kafarnaum Jezus naucza, powołuje celnika imieniem Lewi (Mateusz) oraz dokonuje wielu cudów uzdrowienia: teściowej Piotra, opętanego, paralityka, kobiety cierpiącej na krwotok, córki Jaira, sługi setnika rzymskiego. Ewangelista określa położenie Kafarnaum na pograniczu Zabulona i Neftalego, nawiązując do dwóch synów Jakuba, których pokolenia osiedliły się na tym obszarze po przybyciu Izraelitów do Ziemi Obiecanej. Ziemia ta w prorocztwie Izajasza ma stać się sceną zbawczego działania Boga (zob. Iz 8,23 – 9,2).

w. 14-16 ***Tak miało się spełnić słowo proroka Izajasza: Ziemia Zabulona i ziemia Neftalego. Droga morska, Zajordanie, Galilea pogan! Lud, który siedział w ciemności, ujrzał światło wielkie, i mieszkańcom cienistej krainy śmierci światło wzeszło.***

Działalność Jezusa w Galilei jawi się jako wypełnienie słów proroka Izajasza wieszczącego światłość w mrocznej krainie pogan (Iz 8,23b; 9,1). Izajaszowe określenie Galilei jako „krainy pogan” nawiązuje do czasów najazdów asyryjskich (VIII w. przed Chr.), podczas których deportowano miejscową ludność do Asyrii osadzając w jej miejsce ludność asyryjską (zob. 2 Krl 15,29; 17,24-27). Niektóre obszary w Galilei były zdominowane przez ludność nieżydowską (np. Tyberiada lub miejscowości wchodzące w skład tzw. Dekapolu). Obszar Galilei bezpośrednio graniczył z obszarem zamieszkałym przez pogan. Ten właśnie lud może ujrzeć wielkie światło, które rozbłyska wraz z przyjściem oczekiwanego Mesjasza i Syna Bożego. Na kartach Ewangelii Jezus jest nazywany „Światłością świata” (J 8,12). Misja Jezusa jawi się w tym kontekście jako rozświetlanie łaską Bożą ciemności grzechu i ożywianie tych, którzy znajdowali się w mrokach śmierci. Wybór „Galilei pogan” jako obszaru rozpoczęcia swojej działalności wskazuje na uniwersalistyczne przesłanie Jezusa.

w. 17 ***Odtąd począł Jezus nauczać i mówić: «Nawracajcie się, albowiem bliskie jest królestwo niebieskie».***

Jezus kieruje do wszystkich otaczających go ludzi wezwanie do nawrócenia i oznajmia bliskość królestwa niebieskiego. Nawrócenie (gr. *metanoia*) polega na całkowitym zerwaniu z ciemnością grzechu, aby żyć w światłości łaski. Nawrócenie polega na radykalnej zmianie ludzkiego umysłu i serca, aby chcieć tego, czego chce Bóg i nie chcieć tego, czego Bóg nie chce. Prawdziwe nawrócenie dokonuje się nie dzięki ludzkim wysiłkom, lecz dzięki Bożej łasce, która obdarowuje człowieka największymi darami: życiem, pokojem i światłem. Przyjęcie tych darów możliwe jest w postawie wiary i całkowitego zaufania w Boże działanie w ludzkim życiu.

Wyrażenie „królestwo niebieskie” jest spotykane 32 razy u Mateusza i nie występuje w żadnej innej Ewangelii. W Ewangelii św. Mateusza wyrażenie „królestwo niebieskie” odnosi się do Boga i Jego królowania. Jezus wieści nadejście panowania Boga, które realizuje się już poprzez Jego wcielenie i narodzenie. Królestwo Boga uobecnia się w osobie Jezusa Chrystusa, który przychodzi do pogrążonej w śmierci ludzkości jako Król miłości i prawdy.

w. 18 ***Gdy Jezus przechodził obok Jeziora Galilejskiego, ujrzał dwóch braci: Szymona, zwanego Piotrem, i brata jego, Andrzeja, jak zarzucali sieć w jezioro; byli bowiem rybakami.***

Swoje nauczanie o nawróceniu Jezus konkretyzuje poprzez scenę powołania. Inicjatywa należy do samego Jezusa. To nie uczniowie znajdują sobie sami nauczyciela (rabina) – jak było przyjęte w tamtych czasach, ale to sam Jezus dokonuje wyboru i powołuje swoich uczniów. Dobrze wyraża tę prawdę Ewangelista Jan: „Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście szli i owoc przynosili, i by owoc wasz trwał” (J 15,16). W powołaniu tym można zobaczyć nawiązanie do tradycji Starego Testamentu opisującej powołanie Elizeusza przez proroka Eliasza (1 Krl 19,19-21). Jezus kieruje osobiście swoje zaproszenie do dwóch braci rybaków – Szymona zwanego Piotrem i Andrzeja. Zastaje ich przy pracy, kiedy zarzucali sieć do Jeziora Galilejskiego. Słowa Jezusa są poprzedzone Jego spojrzeniem skierowanym na dwóch braci. Jezus patrzy na nich spojrzeniem miłości i głębokiego zaufania. Spojrzenie to ma charakter interpersonalny i jest skierowane na konkretne osoby.

w. 19-20 *I rzekł do nich: «Pójdźcie za Mną, a uczynię was rybakami ludzi». Oni natychmiast zostawili sieci i poszli za Nim.*

Jezus mówi do swoich pierwszych Apostołów: „Pójdźcie za Mną, a uczynię was rybakami ludzi”. Chodzenie za Nim oznacza tworzenie z Nim wspólnoty. Jezus zapowiada, że uczniowie, chodząc za Nim, staną się rybakami ludzi. Odtąd będą łowić tych, którzy pogrążeni są w ciemnościach grzechu i zatopieni w cieniu śmierci. Mocą ich Mistrza będą zarzucać sieci miłości i łaski na oceanach ludzkich serc. Reakcja uczniów na słowa Jezusa jest natychmiastowa i jednoznaczna. Bez żadnych pytań i dodatkowych słów realizują oni wezwanie Jezusa. Zostawiają sieci i idą za Nim. Choć zostawiają narzędzie swojego utrzymania, to jednak z ufnością zwracają się ku Temu, który jest Drogą, Prawdą i Życiem. Ich natychmiastowa i bezwarunkowa reakcja na powołanie Jezusa staje się modelem autentycznego nawrócenia, które konkretyzuje się w radykalnym pójściu za Jezusem. Ich porzucenie dotychczasowego sposobu życia otwiera ich na nową rzeczywistość, do której są powołani. Ich decyzja, choć trudna i wymagająca konkretnej przemiany życia, przynosi im prawdziwą radość i wolność.

w. 21 *A gdy poszedł stamtąd dalej, ujrzał innych dwóch braci: Jakuba, syna Zebedeusza, i brata jego, Jana, jak z ojcem swym Zebedeuszem naprawiali w łodzi swe sieci. Ich też powołał. A oni natychmiast zostawili łódź i ojca i poszli za Nim.*

Zaraz po powołaniu Szymona Piotra i Andrzeja Jezus spogląda na dwóch innych rybaków – braci Jakuba i Jana, którzy byli synami Zebedeusza. Zastaje ich przy czynności naprawiania w łodzi swoich sieci. Także ich Jezus powołuje. Ich odpowiedź również jest natychmiastowa. Zostawiają swojego ojca i łódź, aby iść za Jezusem drogą odnajdywania Ojca niebiańskiego i Jego królestwa.

w. 23 *I obchodził Jezus całą Galileę, nauczając w tamtejszych synagogach, głosząc Ewangelię o królestwie i lecząc wszystkie choroby i wszelkie słabości wśród ludu.*

Ostatni werset perykopy podsumowuje działalność Jezusa w Galilei, który jako wędrowiec obchodzi wioski i miasta galilejskie, nauczając o królestwie Bożym i dokonując cudownych uzdrowień. Słowa i czyny Jezusa świadczą o Jego godności jako Mesjasza i Syna Bożego. Z Galilei droga Jezusa będzie zmierzać do Jerozolimy, aby poprzez misterium paschalne (mękę, śmierć i zmartwychwstanie) dokonać dzieła odkupienia człowieka.

MEDYTACJA

Jezus po uwięzieniu Jana Chrzciciela – swojego poprzednika i świadka – rozpoczyna swą publiczną działalność na terenie rodzinnej Galilei, wypełniając w swojej osobie zapowiedź proroka Izajasza o wielkim świetle rozblęśnym w Galilei pogan wśród mieszkańców pogrążonych w ciemnościach grzechu i mrokach śmierci. Ten sugestywny obraz może odnosić się do życia każdego z nas. Każdy grzech i odejście od Boga sprawia, że w naszych sercach panuje ciemność egoizmu i mrok śmierci. W nasze ciemności wkracza jednak Jezus, którego blask jest jaśniejszy niż promienie słońca. To On rozświetla zakamarki naszych serc i kieruje do każdego z nas mocne wołanie: Nawróć się, albowiem bliskie jest królestwo niebieskie. Odwróć się od swojego grzechu i zwróć się ku prawdziwemu Światłu łaski. Miraże grzechu wydają tylko pozorny blask spowity fałszem, egoizmem i śmiercią. Światło Chrystusa trwa na wieki, prowadząc do wolności, ofiary i prawdy. Jezus dzisiaj – tu i teraz - kieruje do każdego z nas wezwanie „pójdź za mną”. Zwraca się On do nas po imieniu, oczekując naszej radykalnej odpowiedzi, która możliwa jest dzięki postawie pokory i całkowitego zaufania Panu. Powołanie do wspólnoty z Jezusem tworzy mocniejsze i trwalsze więzy niż relacje rodzinne i relacje z innymi osobami. Wraz z powołaniem otrzymujemy także posłannictwo, aby stawać się rybakami ludzi. Aby z mrocznych fal grzechu łowić ludzi do wspólnoty ze Światłością, którą jest Jezus. W powołaniu i posłannictwie każdego z nas widać wyraźnie, że najważniejszy jest wymiar wspólnoty i służby dla innych. Razem z Jezusem jesteśmy wezwani, aby wypływać na głębię dusz ludzkich, nie segregując ludzi według upodobań politycznych bądź też różnic religijnych, społecznych i etnicznych. Powinniśmy z Jezusem obchodzić „całą Galileę” i leczyć wszelkie słabości i choroby ludu. Nie można nigdy dopuścić, aby w realizacji naszego posłannictwa został zagubiony jego uniwersalny wymiar. Jako „rybak ludzi” jestem wezwany do służby każdemu człowiekowi, a zwłaszcza temu, który jest pogrążony w ciemności grzechu i w mroku śmierci.

Dziękuję Ci, Panie, za Twoje światło i za dotyk Twojej miłości. Pozwól mi rozświetlać tym światłem mroki mojego serca i wchodzić na drogę autentycznego nawrócenia. Pozwól mi stawać się narzędziem Twojego światła dla wszystkich siostr i braci, którzy dziś tak bardzo tego światła potrzebują.

KONTEMPLACJA

„Jezua”

Jezusie z galilejskiej ziemi
Odległy i bliski
Kraino najwyższych uczuć
Tajemnicza i odkryta
Jutrzenko wschodzącego słońca
Niewidzialna i widoczna
Powiewie cichego wiatru
Łagodny i przenikliwy
Serce pulsujące Miłością
Krwawe i chwalebne
Życie rozkwitające wiosną
Stare i nowe
Słowo Bożej mądrości
Trudne i proste
Niebo otwartych nadziei
Małych i dużych

Strumyku ożywczych wód
Niemrawy i bystry
Tronie najwyższego majestatu
Dumny i pokorny

Jezusie...
Zmarły i żywy
Wołaj do mnie nieustannie
Na ziemi i w niebie
„Pójdź z Mną”
Abym zaświecił Twoim Światłem
W sercu współczesnej krainy śmierci

(Ks. Mirosław Stanisław Wróbel)

PYTANIA DO DZIELENIA

1. Czy dostrzegam w swoim życiu ciemności grzechu i mroki śmierci?
2. Jak realizuję Jezusowe wezwanie do nawrócenia?
3. Jaka jest moja odpowiedź na powołanie Jezusa do łowienia dusz ludzkich?